

Газета виходить
з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 41—42 (455—456)

П'ятниця, 27 грудня 1991 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

Новорічне слово ректора

Шановні студенти і аспіранти, шановні викладачі і науковці, всі, хто забезпечує життєздатність нашого багатотисячного вищого навчального закладу!

Закінчується 1991-й рік і, перш, ніж поздоровити вас з цим святом, я, з вашого дозволу, підведу підсумки року, що завершується.

1991-й був нелегким, але знаменним для народу України роком, у якому наша республіка стала незалежною державою, а ми з вами стали в один ряд з росіянами, німцями, шведами та іншими націями, що мають свої держави.

Акт незалежності, проголошений Верховною Радою України та підтверджений на референдумі волевиявленням народу, став головним історичним документом 1991 року, документом, який навечно увійде в історію України як такий, що повернув нашій багаторазово втраченій землі її законну державність.

Беручи активну участь в справах державних, ми з вами ні на мить не забували про справи інституційні. На мій погляд, знаменною датою для нашого вузу стало 4 квітня — саме в цей день був підписаний наказ міністра про дозвіл Вінницькому політехнічному університету з 1991—92 навчального року розпочати підготовку фахівців за навчальними планами технічного університету, розробленими на всіх факультетах з врахуванням досягнень канадської, американської вищої школи. Коли наші майбутні бакалаври — нинішні першокурсники — перейдуть на четвертий курс, наш вуз пройде акредитацію і стане Вінницьким технічним університетом, але датою його народження буде не дата акредитації, а 4 квітня 1991 року.

Оскільки програма університету є більш напруженою і насиченою, то вимоги до вступників у цьому році були набагато вищі, ніж у минулі роки. Перша сесія на першому курсі підтвердила доцільність орієнтації на випускників фізматшкіл — вони, в основному, є кращими студентами в усіх групах на всіх факультетах. На їхньому фоні потьмянів блиск медалей сільських та районних шкіл, власники яких стали студентами нашого вузу за умовами експерименту без складання вступних іспитів у самому вузі.

Колектив енергетичного факультету повністю освоїв свій новий корпус, до якого не соромно запросити делегацію будь-якого вузу республіки. Днями колишньому декану енергетичного факультету Давиду Бегларовичу Налбандяну Верховною Радою України присвоєно почесне звання «Заслужений працівник народної освіти», з чим ми його щиро вітаємо і бажаємо здо-

ров'я та творчих успіхів на професорській ниві, а факультету, нині очолюваному учнем Давида Бегларовича, колишнім його заступником Миколою Павловичем Свиридовим, бажаємо і далі не збиватися з «налбандянського» кроку.

Не зважаючи на об'єктивні труднощі, протягом року ми продовжували будувати житловий будинок для викладачів та учбовий корпус для майбутніх конструкторів радіоапаратури. В цьому безумовна заслуга проректора Володимира Діонисовича Свердлова. Заслугують на подяку за участь у вирішенні багатьох питань, пов'язаних з цим будівництвом, завідувач кафедри КІВРА Євген Володимирович Дубов та декан ІБФ Георгій Сергійович Ратушняк. Від імені ректорату дякую також студентам, які добровільно створили будівельний загін, поєднують самовіддану працю на цих інституційних об'єктах з навчанням на вечірній системі.

Університетська освіта немислима без гуманізації та гуманітаризації її основ. Над вирішенням цієї проблеми працюють всі кафедри гуманітарного циклу, але, найсуттєвіший вклад вносять кафедра історії та теорії культури і, створений на її базі, культурно-художній центр, очолюваний Тамарою Болеславівною Буяльською.

Новою віхою в розвитку цього центру стало відкриття в художньому музеї меморіалу народного художника Федора Коновалюка, декілька десятків картин до якого подарувала вдова художника. Нагадаю, що відкриття меморіалу транслювалося не тільки по обласному та республіканському радіо, але й по телебаченню, а «освячували» його член Президії Верховної Ради України, відомий письменник Володимир Яворівський та вдова художника Тамара Іванівна Мороз-Коновалюк.

Плідно працювали впродовж року наші спецради по захисту кандидатських та докторських дисертацій. Всі дисертації, захищені в наших спецрадах, затверджені вищою атестаційною комісією. Серед них і докторська дисертація наймолодшого доктора наук в нашому інституті Романа Наумовича Кветного, якому запропоновано створити кафедру САПР на радіотехнічному факультеті.

На сьогодні ми вже маємо 30 докторів наук, професорів. До речі, в Польщі 30 професорів — це квота для створення вузу нашого масштабу. Але у нас інший підхід — чим більше, тим краще. Тому ректорат сподівається, що загін професорів буде збільшуватись.

Місяць тому звання професора одержав Ігор Абра-

мович Немировський, з чим його й поздоровляємо. Щойно в цьому списку науково-педагогічної еліти з'явилося і прізвище Миколи Андрійовича Клименка. Приємно повідомити, що останнім часом успішно захистили докторські дисертації Юрій Іванович Волков та Михайло Андрійович Рвачов — це теж майбутні професори.

Дуже важливим для престижу вузу є наявність у його штаті академіків основної чи альтернативних Академії наук. Рік, що закінчився, відкрив рахунок академікам у нашому вузі: в червні мене було обрано академіком Академії інженерних наук України, а у вересні — академіком Академії гірничих наук. Увійшов я до складу президії обох Академій. В кінці грудня пройшли нові вибори в Академію інженерних наук і я впевнений, що ряди академіків у нашому вузі зростуть — на конкурс подали документи два наших відомих професори — О. П. Стахов та М. А. Філінюк. Вікрий важливо, щоб на момент акредитації нашого інституту в технічному університеті мати хоча б 5—10 академіків. Вчені, які заслуговують цих високих звань, в інституті є, треба їм тільки більш сміливо брати участь у конкурсах, котрі періодично проголошуються.

Старався ректорат не відставати від вимог дня у вирішенні питань оплати праці викладачів та співробітників. Було здійснено (додатково до державного) підвищення зарплати співробітникам та викладачам за якість роботи, кращих премійовано.

За рахунок резервів за листопад і грудень підвищено зарплату всім більш, ніж у два рази. До речі, лише декілька вузів спромоглися здійснити підвищення зарплати в повному обсязі, а в більшості вузів України підвищили платню за ці місяці всього на 20—40 карбованців. І, мабуть, лише в декількох вузах буде здійснено індексацію зарплати за листопад і грудень (у нас індексація буде повною і всім працівникам).

У ВПІ вчасно було впроваджено систему введення викладачів та співробітників пенсійного віку на роботу за строковими договорами, що поновлюються щорічно. Це дало змогу в межах закону підвищити добробут цієї категорії працівників, тому що вони одержують і зарплату і повну пенсію. Особливо вигідним стає це в зв'язку з впровадженням у життя нового республіканського закону про пенсії, за яким розмір пенсії досягатиме майже двох третин зарплати.

На жаль, не всі задумки нинішнього та попередніх років дали позитивний ре-

зультат. Ректорату довелося розформувати факультет суспільно-політичних дисциплін і передавати його кафедри факультетам Інженерії, аби залучити їх таким чином до виховної роботи та прискорити переорієнтацію з марксистсько-ленінських догм на загальнолюдські цінності.

Тиждень тому ми відмовилися бути засновниками двох, створених рік тому, малих підприємств «Спектр» та ТЕД ЕМС. Відмова пов'язана з тим, що ці підприємства порушують договірні зобов'язання і займають інститутські площі, не приносячи вузу ніякої користі.

Була у нас перспективна в попередніх умовах задумка із створенням наукового технопарку, але у зв'язку з розвалом Союзу та позбавленням таких організацій додаткових пільг створення парку втратило перспективу. Тому довелося зупинити реалізацію цієї ідеї напівдорозі.

Однак у цілому процес реформ у вузі протікає не зворотно, виводячи його в число провідних навчальних закладів України.

Які ж завдання стоять перед колективом вузу у новому 1992-му році? Перш за все — це подальше впровадження в життя університетської системи навчання.

Не менш важливим завданням є повнокровне забезпечення навчального літературою україномовних потоків.

Гуманізація та гуманітаризація технічної освіти, екологічна та правова підготовка, розробка та впровадження комп'ютерних технологій навчання — ці проблеми теж повинні знайти своє подальше вирішення в наступному році.

Підвищення рівня та збільшення обсягів науково-дослідної роботи, особливо, фінансованої з держбюджету, залучення до цього студентів — це теж буде в полі зору ректорату.

Поставлене завдання відкриття трьох нових спеціальностей: економіка будівництва, економіка машинобудування та енергетика теплотехнології — всі необхідні документи уже в Міністерстві України — є надія, що з 1 вересня в нашому вузі з'являться студенти, які будуть опановувати ці спеціальності.

До речі, в новому році буде змінено систему зарахування до вузу. Конкурс буде єдиним для всіх спеціальностей. Кожен абітурієнт буде вказувати в заяві три спеціальності (з пріоритетом), які він згоден

опанувати. Такий підхід дасть можливість на всіх факультетах зарахувати тих, у кого бали вищі. І не буде такого, що на один факультет не поступає абітурієнт з 12 балами, тоді як на інший зараховуються і з дев'ятьма. Не будуть більше зараховуватись оцінки, набрані в школах — замість цього розширимо експеримент з фізматшколами на сусідні з нашою областю.

Наступний рік буде роком становлення факультету інтеграції навчання з виробництвом, який повинен забезпечити на більш високому рівні практичну підготовку майбутніх бакалаврів.

Буде створено дві-три нових спецради по захисту кандидатських дисертацій: заявки будуть подані як ті, які запропацює Українська Вища Атестаційна Комісія, організація якої буде завершена до кінця нинішнього року.

В плани культурно-художнього центру на наступний рік закладено створення кабінету україністики та нових експозицій художнього музею, розробка нових курсів з історії та теорії вітчизняної і зарубіжної культур. З лекціями перед студентами виступатимуть такі відомі письменники, як Павличко, Яворівський, Іванчук, Мовчан, Драч та інші митці.

Буде закінчено спорудження житлового будинку та навчового корпусу кафедри конструювання радіоапаратури і почато будівництво спорткомплексу та сьомого гуртожитку.

Почнеться поступова модернізація комп'ютерного парку обчислювальних центрів.

Планується нове підвищення зарплати відповідно до Закону про освіту.

А тепер декілька слів про свою депутатську діяльність.

Основною своєю заслугою перед колективом вузу, як депутата, вважаю прийняття в законах про освіту, про основи науково-технічної політики, про добавлену вартість та про податки статей, пов'язаних з підвищенням зарплати, з пільгами для вузів по оподаткуванню за будівництво житла.

У створення Української Вищої Атестаційної Комісії на принципах довіри спецрадам теж є мій вклад досить суттєвий.

Можливо це звучатиме зухвало, але Заява Верховної Ради України про те, на яких принципах Україна буде в співдружності незалежних держав, що прийнята уже після ратифікації

угоди про цю співдружність, фактично обумовлена мною.

Саме я спочатку проголосував проти угоди, а потім переконав Сергія Головатого, який голосував за угоду, в тому, що необхідно переконати Президента Кравчука в необхідності додаткової заяви.

Півтори години я витратив на те, щоб переконати Головатого в необхідності цього кроку. Хто дивився трансляцію засідання Верховної Ради, міг у цьому переконатися. І, прочитавши мої «сумніви» та вислухавши усі аргументи, Головатий, який до цього виступав по телебаченню з підтримкою угоди, написав текст Заяви і поніс його

Плющу та Кравчуку. Обидва погодились і наступного дня Заява була проголосована Верховною Радою. Прикро тільки, що Сергій Головатий у своєму інтерв'ю «забув» сказати про те, хто йому подав ідею та переконав необхідності такого де-

мента. Втім, я не ображаюсь. Головне — що тепер ні Президент, ні уряд не зможуть переступити через цю Заяву, вирішуючи справи співдружності, що дає Україні гарантію не втратити незалежності.

Вважаю, що виконання депутатських обов'язків не впливає негативно на стан справ у вузі — розширення прав проректорів дає мені змогу за п'ятницю та суботу вирішувати всі питання стратегічного порядку своєчасно.

На завершення цього невеликого звіту хочу звернути вашу увагу на те, що в умовах політичного та економічного хаосу наш вуз у 1991-му році все-таки був хоч і невеликим, а все ж таки островом стабільності і спокійного, невідворотного реформування.

То ж перше моє Новорічне побажання якраз і буде полягати в тому, щоб і в 1992-му році наш вуз був прикладом стабільності, демократії, реформ, досягнення запланованих рубежів.

Друге побажання — здоров'я вам і вашим близьким, друзі, щастя, успіхів!

І найголовніше побажання усім нам: зміцнення незалежності нашої рідної України, стабілізації її економіки, подолання труднощів, віри в краще майбутнє нашого багаторазово втраченого народу, зміцнення дружби між українцями та представниками інших національностей, між народами і армією.

У здійсненні цього побажання — щастя наше, наших дітей, щастя України!

Б. МОКІН.

КОШТАМАРКА В НОВИЙ РІК

Фотокоореспондент нашої газети Степан Лісовий звернувся до деяких працівників інституту з запитанням: «Що радісного нажито вами в поточному році?».

Л. М. Калініна:
— Своїм життям задоволена, але особливих змін впродовж року у мене не було, — всміхнулася і з виразом провини розвела руками.

О. Д. Азаров:

— Донька Анжела вступила до інституту, дружина, Лариса Евпатіївна, захистила дисертацію.

О. М. Головченко:

— Увечері на кухню, де я вчора наводив порядок, зазирнув Олексій, мій внук.

— Що дідуся, тарілки мнеш? Це добре. Мий, мий! — І подався до своїх іграшок.

— А скільки років малому?

— Півтора.

В. Ф. Кобевник:

Перерва. Студенти тісно обступили викладача. Довелось докласти зусиль, щоб записати для газети ось цю фразу: «Єдине, що утішає в непевному нашому сьогодні — це праця в інституті, де почуваю себе потрібним».

Ю. Я. Комісаренко:

— Нашій кафедрі для розробки цікавої теми ректор Б. І. Мокін виділив гроші. Це радість, по-вашому, чи ні?

— Безумовно. Думаю, що щасливою людиною почувається тоді, коли їй допомагають реалізуватися в праці.

— Тоді я постараюсь бути щасливим.

ГОРОСКОП ДЛЯ ІНСТИТУТУ

Ви народились 10 грудня 1973 року. З точки зору японського гороскопа, це — рік Вола. Отже, вам властиві блискучі розумові і фізичні якості. В зодіакальному гороскопі цьому дню народження відповідає знак Стрілець. А під Стрільцем процвітає відданий, ідеалістичний і романтичний тип поведінки, котрий ніколи не збачує з прямої і вузької стежини доброчестя.

ПРОГНОЗ НА 1992-Й РІК

Це рік Мавпи. Можна очікувати всього, надто ж різних несподіванок. Цілковито допускається ризик у ділах, адже усе вдається.

Якщо ж вас дуже «занесе», то Мавпа вчасно зупинить.

Можливі різкі зміни в політиці, революції, бунти, барикади — в такий спосіб Мавпа розважається. Довкола — безладдя, анархія, зате нікому не нудно.

Що обіцяє рік Мавпи конкретно для Вола?

Дуже поганий рік. Волові буде страшно — він постійно відчуватиме загроз.

Згенеровано за програмою «Календар-гороскоп» студентом — заочником і курсу факультету обчислювальної техніки Юрієм Андрійчуком.

3 НОВУ летить, — вийнявши з рота закрутку, сказав Петраков і почав вдвигатися в небо.

З боку німецької позиції накопчувався басовитий клекіт, а невдовзі показалася рухлива цятка, яка росла буквально на очах. Перетнувши нічийну смугу, передову, вона з гуркотом розірвалася десь в районі батареї і штабів. Луна вибуху пружно вдарила у вуха, хитнула нахати бліндажа.

— «Берта», хай вона лусне, — сердито сплюнув рожевоокий сержант Бабица.

— Лупить точно. Усі замовкли, думаючи про одне: де ж сидять кляті спостерігачі? Уже тиждень, як наша контрбатарея розвідка шукає ворожий корегувальний пункт, а знайти не може. Тим часом, минали дні, армія готувалася до наступу, і кінце потрібна була послабити вогневу можливість фашистів, покінчити з «Бертою».

...Зима була в розпалі, мальовнича білоруська зима. Обидві передові глибоко вкопалися в землю, наче пошуки. Де-не-де пострілювали кулемети, контролюючи нейтральну зону. Ця фронтова смуга була досить величезною і в деяких заболочених місцях сягала кількох кілометрів. Тут йшло своє життя. Вдень, правда, навіть птах не пролетить непоміченим. Кожний клаптик землі прострілювався усіма видами зброї. Інакше було вночі, коли опускалася темрява. Тоді з обох сторін починали преповзати одягнуті в білі маскхалати сапери, розвідники. Іноді вони стикалися лоб у лоб і будили ніч вибухами гранат, злим стрелком автоматів. І вже до ранку не вшухала кулеметна тріскотня, гавкіт мінометів.

І знову тиша. Федір Петраков, завзятий сибірський мисливець, намагався і тут читати книгу слідів. Згадав, як ходив на соболя, як вчився у батька спадковий слідопитський науці. Але нині треба розгадувати інші сліди — людські.

Замислившись, не почув, як у землянку ввалився Кость Хованський — довгоногий, з гострим носом, солдат, і, весело насвистуючи, поставив на березовий стіл важкий мішок.

— Приймайте різдвяні подарунки, — хитро блиснув очима. — Шефи привезли.

Усі кинулися розглядати. Масло, консерви, шоколад...

— А це, братці, на замовлення, — поцілував він пляшку «Московської».

Підставляйте кружки, вип'ємо з нагоди свята. Та його запал пригасив сержант.

— Новий рік відзначимо, як належить, рівно о дванадцятій ноль-ноль.

— І біля ялинки, — додав Петраков.

— Де ж її взяти? У нас одні берізки.

— Візьмемо. Подивися, ген-ген яка красуня стоїть на нейтралці. Звечорі зрубаємо.

Пропозиція Петракова сподобалась. Вирішили, що відправляться троє: Петраков, Хованський і Мостовець, які знають тут кожну стежку.

Вийшли, як тільки западали сутінки, в маскхалатах, з ножами. Проминули бойову охорону і розтанули в темряві.

Не все було так тихо і чисто на нічній землі, як інколи здавалося. Товста снігова ковдра чорніла брудними плямами воронок, осколочною віспою. На кожному кроці смливічі чекали смертоносні міни, вовчі ями та інші пастки. А небо безперервно прошивали засліплюючі ракети, які лопа-

лись покладаючись на слух, ніж на зір. Але мимоволі впали в очі сліди, які можна було прочитати, не задуваючись. Це відбитки німецьких чобіт і, обсіпана ялинковими голками, щойн протоптана, снігова доріжка.

— Еге ж, фашистам закортіло ялинки на різдво, — посміхнувся собі розвідник.

— Ну-ну, несіть подивимось куди...

І тут прийшла нова здогадка. Чому німці зрізали гіршу ялинку, а не ту красуню, що на узвишші? А тому, що та маскує щось. І не щось, а таки перископ, який вочим оком вдвигався в наші позиції. А може не

Подарунок для „Берти“

З ФРОНТОВОГО ЩОДЕННИКА

лися, наче старі автомобільні камери.

Нарешті, подолали заболочену впадину і дісталися до невеликого узвишся, на якому росло кілька ялинок. Перевели подих, обдивилися.

— Ось і вона, чепуренька, — показав дулом автомата Петраков. — Ви пильуйте, а я поповзу до неї.

Кілька в'юнких рухів, і розвідник уже там. Але чому він зазмер, нічого не робить?

— Що сталося? — наблизилися друзі.

— Тс-с, — застеріг Петраков і показав на широченний отвір, що з'явився поряд з стовбуром ялинки.

— Нора, — невдоволено відзначив Кость. — Чому тривогу підняв?

— Не знаєш, — помовчи, — зиркнув на цього сищика. — Таких нір не буває. Бачите, отвір який? Чистий, гладенький, ні ворсинки на бунці. А ось на ялинці м'яті місця, наче щось тут рухалося.

— Оце так! — подав голос Мостовець. — Чи не перископ звідси вилазить? Хитро!

Розвідники презирнулися.

— Ось що друзі, — як старший, наказав Петраков, — посидимо тут, почекаємо — може, все проясниться.

І справді, з протилежного боку горба незабаром почулися обережні кроки і показалися постаті двох німецьких вояк. Можна було порішити їх одною автоматною чергою, але Петраков застерезливо підняв палець і, наказавши лишатися на місці, сам поповз услід.

Робив це непоквапно, бі-

вовчим, а «берточкіним»?

Розвідник уже не крався, а летів за ними двома. Тепер він був певен, що шлях їх недалеко і приведе до прихованого підземного бункера. Так воно і вийшло — негласна розмова, певне, з вартовим і шарудіння дверей — підтвердили здогадку.

Повернувшись до своїх, він збуджено прошепотів:

— Знайшлася, чортяка! Під нами — бункер спостережного пункту «Берти». Було б по-свинському, не «поздоровити» її з Новим роком, га?

— Звісно, — загуділи друзі. — Треба «поздоровити», зробити сюрприз.

...Повільно рухалася стрілка годинника. Наближався Новий рік, до якого готувалися всі і особливо розвідники сержанта Бабица. Наче по конвейєру, пливли по їхніх плечах ящики з вибухівкою, позичені у саперів. Ці «сюрпризи» щедро підкладалися усюди, навіть під ялинку.

Німці почули підозрілі звуки, але було вже пізно. Рівно о дванадцятій пролунав такої сили вибух, що здригнулася сама «Берта», яка стояла за десятком кілометрів у тилу. Здригнулася і осліпла, втративши своє нагле око.

А розвідникам Бабица так і не вдалося зустріти Новий рік «по-людському». Свої законні накомівські стограмів вони випили аж на світанку, втомлені, запорошені снігом, наче діди-морози. Зате тости були надзвичайно радісні і веселі.

Л. ЛЕОНІДОВ.

ГУМОРИСТИЧНИЙ
РЕПОРТАЖ

АУКЦІОН, АУКЦІОН!

Наче ми тільки народилися на світ — все вперше: лібералізація цін, приватизація, індексація, купонізація. А ось і перший в нашому інституті новорічний аукціон, причому в одній з його навчальних аудиторій в залі № 4, ніби на ствердження тої істини, що тепер над усім главенствує її величність комерція.

Сказати, що сюди збіглися сотні студентів, викладачів, працівників, значить, вдатися до великого перебільшення, всього кілька десятків відвідувачів виявило бажання поправити своє майнове становище за рахунок комусь не потрібних речей.

Це — серйозно, а смішним робив процес купівлі-продажу великий портрет Карла Маркса на стіні, де висіли виставлені колготки, серветки та інші шматинки. І цитата великими літерами: «Человек — высшее существо для человека».

Як не пасує цей настінний антураж до сьогодинської оостановки тотального дефіциту і астрономічних стрижків цін! Яка ж вартість самого «человека», який чесно живучи, неспроможний придбати найнеоохідніше. Імають, з усіх земних сотворінь найдешевше тепер коштує саме він, «человек», котрий не знає, що з ним буде завтра.

...Але повернімося до аукціону. Його головний диригент Віталій Сторожук досить жваво і, як б сказав, кваліфіковано, наче він займався цим усе життя, приступив до виконання прямих обов'язків, пропонуючи ту чи іншу річ:

— Колготки дитячі. Стартова ціна 10 карбованців. Хто більше?

Колготки — то річ потрібна і дефіцитна, заради них і прийшли сюди переважно жінки. Тож названа сума швидко полізла вгору 15, 17, 20...

— Продано! — оголошує інститутський шталмейстер і бадьоро ступає молотком.

Знаходять свого покупця одна з дитячих іграшок, ваза. А ось імпортований телефонний апарат за 650, чоловічий костюм за 700, жіночі туфлі за п'ятисіч карбованців зустріла глибока тиша. Були зняті з торгівлі в'язана ангорська кішка за 20 карбованців, і керамічна ваза за 40 карбованців, і, якщо бути до кінця об'єктивним, 90 процентів інших предметів залишилися не проданими.

Що ж, тепер нема дурних і з того, і з другого боку. Гарні речі нині ніхто не продає, навпаки, намагається купити не тільки про запас, а для того, щоб якось позбутися дерев'яних грошей. Але всьому є міра — домашні скрині, шафи, антресолі не бездонні і не гумові. Тому далеко не все на аукціоні перейшло в руки відвідувачів, тим більше, що на ньому були представлені не кращі речі.

Все ж слід схвально поставитись до ініціативи кафедри АІВТ, працівники якої започаткували таку форму послуг політехнікам. Хай цей захід сьогодні вийшов не дуже масштабним, бо провадився все-таки вперше. Наступного разу, слід сподіватися, звіти повертаються значно більше людей — одні з потрібними покупками, інші з виручкою, і кафедра залишиться не без приварку.

П. СТУПАК.

Зимовий пейзаж

Коли біла снігова ковдра вкриває землю — все навкруги перетворюється в казкове видіння. Ген-ген ялинки, наче балерини, закружляють біля лісової сторожки, милуючи око своїми пишними мережками і лелітками. А ось на білому тлі галлявки замілились ледь помітні сліди якоїсь польової мишки, чи пташинка застрибала, друкуючи лапками свою неповторну в'язь.

А тихо як! І чисто, і ясно!

Який же все-таки гарний наш мальовничий Подільський край!

НОВЕ В РОЦІ СТАРОМУ

ДІАЛОГИ

На порозі нового року люди спрямовують свої погляди в день завтрашній, сподіваючись в році новому здійснити свої нездійснені наміри, дізнатися кращих часів. І мало хто згадує, що й у старому році не все було погано.

Справді, не все! Давайте ж подумаємо, згадаємо, що було, що доброго, приємного відбулося в нашому інституті року 1991-го!

В. Л. КАРПЕНКО, декан факультету ФІПД:

— Хоч рік народження нашого факультету не 1991-й, а 1990-й, головні події і новини відбулися цього року. Насамперед, для бакалаврату розроблені програми університетського типу. Це досить трудомістка справа, на яку пішло півроку щоденної напруженої праці. Нині приступили до розробки курсів лекцій на українській мові.

— Чим сильний новий факультет?

— Його сила в професорсько-викладацькому складі. Ви тільки подивіться, які кафедри входять до факультету: фізики, математики, хімії, нарисової геометрії, машинної графіки, економіки і організації виробництва, охорони праці і навколишнього середовища, фізичного виховання — всі фундаментальні науки. Цих кафедр вистачить для створення окремому вузу.

— І чим тепер вони зайняті?

— Поточними справами: екзаменами, методична робота, ну й, звісно, наукова та видавнича діяльність. Прийнято до друку два нових підручники з хімії та фізики на українській мові. Їх автори — завідувач кафедри хімії професор Г. А. Корчинський, а з фізики — професор І. С. Буда та доцент І. Г. Мельник.

І остання новина: напередодні Нового року завідувач кафедри вищої математики Ю. І. Волков захистив докторську дисертацію.

В. О. ПОДЖАРЕНКО, завідувач кафедри АІВТ:

— Не з порожніми руками вступаємо в рік 1992-й, за що маємо дякувати рокові 1991-му, який навчав нас, примусив поєднувати наукову роботу з підприємництвом, чого вимагають ринкові відносини.

— Тобто, ви хочете сказати, що почали заробляти гроші?

— Саме так. Створили мале підприємство, яке розгорнуло діяльність у двох напрямках: науково-дослідна робота з пріоритетної тематики і розробка та випуск лабораторних стендів для вищих і середніх учбових закладів.

— І це прибуткова справа?

— Так. Ми вже реалізували понад 50 таких стендів вартістю по 1800 карбованців кожний. А замовлення продовжують надходити. В портфелі на наступний рік їх уже близько ста. Зацікавилися нашою продукцією не тільки в містах України, а й у чужих краях: Пензі, Рязані, Іркутську.

— То ви, мабуть, «лопатями» загрибаєте гроші?

— О-о! Багато хто так думає і дивиться косо на наше підприємство. А тим часом, середня заробітна плата не перевищує 500 карбованців на місяць. Коли перестануть задрісні люди рахувати гроші в чужих кишеньках? Хай засують рукави, створюють матеріальні цінності та й самі заробляють і державу збагачують.

— А яка вигода від вашої діяльності для Інституту?

— Гадаю, що планово-фінансовому відділу нарікати не доводиться. В інститутську касу вже цього року надійшло понад 55 тисяч карбованців (35 тисяч за оренду приміщення і 20 тисяч двісті карбованців — 20-процентне відрахування від прибутку).

— Ну, виготуєте ще 100, 200, 300 стендів, забезпечите всіх бажаних, а далі що? Закриєтесь?

— О, ні! Якщо вже почали підприємництво, то назад ходу нема, честі кафедри не посоромимо. Маємо вже запасні, так би мовити, варіанти. Один з них — надання послуг в підготовці і перепідготовці інженерних кадрів для цукрової промисловості. Як відомо, ця галузь народного господарства забезпечена фахівцями всього на 10 процентів. Отже, роботи вистачить надовго. Першу групу з 25 чоловік вже набрали.

В. А. ДУСАНЮК, голова профкому працівників ВПІ:

— І у нас є новини, а головна, вважаю та, що нам розв'язали руки: можемо тепер на свій розсуд маневрувати коштами. Приміром, взялися постачати колектив продуктами харчування і промисловими товарами. Зрозуміло, що для цього потрібні додаткові штатні працівники. Це питання вирішено на профспілковій конференції, на якій затверджено штатні одиниці заступника голови та інструктора профкому.

— За які ж гроші? Чи не за рахунок платників членських внесків?

— Ні копійки більше. Просто зменшили відрахування об'єму профспілки — замість 35, як було раніше, тепер віддаємо 20 процен-

тів внесків. Далі буде ще менше.

— Гаразд, «роздули» штат, а що з того?

— А те, що тепер не на словах, а ділі допомагаємо людям щось придбати, щоб не бігали в порожні магазини. Уже останнім часом завезли і продали чимало рибних консервів, макаронних виробів, цукерок, сигарет. Були і спортивні костюми.

Зрозуміло, що без допомоги з боку керівництва інституту при наших мізерних коштах усі наміри виявилися б марними. На одному з засідань ректорату затверджено нову посаду — заступника начальника поставок, який займається забезпеченням працівників продовольством і промисловими товарами. Будьте знайомі з ним: Леонід Москалюк — фахівець високого класу, обізнаний в економіці, ділових зв'язках, це й водій автомашини. Отже, з його призначенням вбито, як кажуть, двох і навіть трьох зайців.

Матимемо і свій магазин, для якого в головному адміністративному корпусі виділено приміщення.

— Думається, що з нагоди Нового року ця нова, скажемо так, інститутська служба теж не сиділа, склавши руки?

— Авжеж, завезли дитячі подарунки, організували святкові ранки і вечори, поспіли в Закарпаття машину за ялинками.

С. М. ЗЛЕПКО, генеральний директор Вінницького технопарку:

— Навіть слова не скажу вам!..

— Чому. Технопарком цікавляться не тільки в інституті, а й в усій області, це ж під наукових задухів багатьох вчених і практиків.

Відповіді ми не отримали, генеральний директор демонстративно відвернувся, даючи зрозуміти, що на цьому аудієнція закінчена.

Залишається тільки робити різні припущення, чому тов. Злепко відмовився давати інформацію. Чи тому, що в тому технопарку нічого не робиться і його керівники нема чого повідомити, чи, вирішив він засекретити своє дітище, як в старі «добрі» часи, коли усюди висли таблички — перестороги «Вхід заборонено», «Хворі підслуховують», «Ні пари з вуст»...

До речі, будучи заступником проректора по науці, Сергій Макарович так само керувався принципом «преси — ні слів!». Отже, вступаючи в Новий рік, побажаємо генеральному директору не цуратися гласності і відкритості, бо ще нікому не вдавалося домогтися успіху, сховавшись від людей в шкаралах таємничості.

пекло. Учасник робіт радянський геолог Дмитро Аззаков розповідає, що жахлива істота з крильми вергачучи гучні прокльони, вилетіла зі свердловини перед тим, як були спущені в ствол мікрофони.

«Як комуніст, я не вірю в небеса чи біблію, але як вчений, я тепер вірю в пекло», — сказав доктор Аззаков. — Годі й говорити, що ми були вражені, зробивши таке відкриття. Але ми знаємо, що ми чули, і ми знаємо, що ми бачили. І ми абсолютно впевнені, що бачили через ворота пекла».

За чутками, жахлива драма сталася, коли радянські геологи, бурюючи в невідомому місці Західного Сибіру («це, очевидно, помилка, оскільки глибина 14,4 кілометра має поки-що тільки свердловина СР-3 на Колаському півострові»). Прим. перекладача) досягли глибини 14,4 кілометра. За доктором Аззаковим, «доло-го раптово почало шалено

крутитись, показуючи, що ми досягли великої порожньої кишені або печери».

Температурні датчики показали драматичне збільшення тепла, вимірюване в 1000 градусів С (тобто, 1075,06 градуса Ф), — продовжує він. — Коли ми підняли долото, то не могли повірити своїм очам. Ікласто, кігаста тварина з великими лютими очима з'явилася в хмарі газу і зависла дико перед тим, як щезнути. Частина робітників і інженерів кинулася врозтіч, а ті з нас, хто залишився, дізналися більше.

Ми спустилися в свердловину магнітофон, призначений фіксувати звуки від руху літосферних плит. Але замість руху плит ми почули людський голос, в якому дзвенів біль. Спершу ми подумали, що звук спричиняє наше власне бурове обладнання, та, коли впродовж його і перевіривши все це, то наші найгірші підозри підтвердилися.

7 СІЧНЯ — РІЗДВО! ВІДНИНІ, в українській державі це — офіційне свято з обов'язковим вихідним!

ЗІРКА РІЗДВА

Нова радість стала, яка не була:

Зірка Різдва і надії ясно засіяла.

Під скатерть — сіно і сніп на покуті...

Мати щедрими руками кладе на стіл кутю...

Мед, мак і пшениця — ці різдвяні страви —

знову до нас завітали спогадом ласкавим.

Те давно забуде, хоч то наша слава...

Тепер можна заспівати: «нова радість стала».

Через гори й доли, мов з іншого світу,

прилітають з колядою минулі літа.

Відчиняйте двері і просіть за столи!

Вже не будем, як раніше, рабами ніколи!

Бо настала гласність, йде перебудова.

Хай квітує Україна і українська мова!

ЛЮБЛЮ

Как можно не любить тебя?

Когда, отбросив все сомненья,

Я радуюсь, ликую, обретаю,

Спокойствие души и вдохновенье.

Как можно не любить тебя!

Когда любовь родится с нами,

Идет по свету, все сильней с годами.

Как можно не любить тебя?

Когда сновоз бури и метели

Твоей любовью согрелись, пели:

«Как можно не любить тебя?»

Ведь все мы — дети солнечной планеты,

И ничего для нас дороже нету,

И потому кричу на всю планету:

«Земля родная! Я люблю тебя!»

Борис ЗЕМЛЯКОВ,

Крики і зойки не були криками і зойками однієї людини, вони були криками, зойками і стоконами мільйонів людей. На щастя, ми мали вимкнений рекордер (записуючий звуковий пристрій) і тепер маємо на магнітній стрічці звуки, що викликають жах.

На цій стадії ми припинили виконання проекту буріння і закупили вхід свердловини. Було ясно, що ми виявили щось, що перебуває за межами знання і розуміння. Ми бачили і чули речі, яких ніколи не сподівалися бачити і чути».

Радянські офіційні посадові особи відмовились коментувати це повідомлення, посилаючись на те, що магнітофонні стрічки ще вивчаються.

«Можемо тільки мати надію на те, що Радянський Союз повідомить всі подорожці. Світ має право їх знати».

Дайджест «Надзвичайний постфактум».

Факультет красунь

Хоч відоме прислів'я і стверджує, що краще бути щасливою, ніж красивою, мало знайдеться дівчат, які б відмовилися від честі стати переможницею того чи іншого конкурсу краси. Та й змагання ці організуються не заради одного тільки спортивного інтересу. Бо дівоча врода — це теж неординарне явище, можна сказати — національне багатство, а ще точніше — чудове видіння, яке робить наше життя приємнішим, земнішим і спокійнішим.

Недарма ж говорять, що краса врятує світ. А тепер, ой як треба його врятувати!

Отже, хай стає більше красунь різних і чарівливих.

І тут слід зробити невелике відкриття — красуні в нашому інституті водяться переважно в одному факультеті — на ФАМІ. Чи там більш сприятлива для них атмосфера, чи на них позитивно впливає мікроелектроніка, але саме там прописалися усі наші красуні — лауреати міських і навіть республіканських конкурсів дівочої вроди.

Це і студентка Наталія Гаврилук, яка торік прибрала собі звання «віце-міс Вінниця 1990 р.», і лаборантка кафедри АСУ Ірина Михалюк — «міс-чарівність Вінниця» (про них ми вже розповідали), і нарешті, студентка 3-го курсу Наталія Плішевська, яка уже в цьому році завоювала першість в подібному конкурсі, здобувши титул «Супер-леді Вінниця-91».

Отже, вже три яскраві зірки прикрашають жіноцтво факультету автоматики і мікроелектроніки та й усього інституту.

Наймолодша з цієї трійки Наталія Олександрівна Плішевська охоче погодилася розповісти про своє сходження на небосхил дівочої краси, про участь у конкурсі.

— Сама не знаю, чим я так сподобалася організаторам цього змагання. Впевнена, що на факультеті, (і не тільки нашому), знайшлось би багато вродливих дівчат. Просто вони не показувалися на очі. А я завжди на виду, оскільки відвіую молодіжний центр, беру участь в шоу-балеті «Рандеву», естрадних танцях, навіть манекенницею буваю. Запропонували взяти участь в конкурсі — не відмовилася.

— А як він був організований?

— Досить вдало. Проходив у переповненому кінно-концертному залі «Райдуга» у вигляді шоу-спектаклю. Заслужений артист України Олександр Немченко побудував його за сценарієм вистави Бернарда Шоу «Моя прекрасна леді» в дуже переробленому вигляді. Сім дівчат — фіналісток пробувалися на роль квіткарки Дуліти.

Герой вистави на конкурсних умовах оцінював кожну з претенденток, зважував їхні здібності, кращі риси і красу зовнішності. Врешті журі зробило свій остаточний вибір, назвавши всіх лауреатів: леді очарування, леді грація, леді артистичності та інші. Я ж отримала найвищий титул — «Супер-леді» і путівку в турподорож по Туреччині. Згодом ще й запрошення в Польщу прислали на конкурс «Польська красуня».

— Значить, чимось таки підкорили цінителів краси. Відкрийте секрет. Невже в цьому «винні» тільки ваші батьки?

— Вони своє зробили, але і я свого шансу не упускаю. Правда, не за рахунок всіляких парфумів, кремів і фарб. Навпаки, намагаюся менше ними користуватися, бути такою, як матір народила. А ось фігуру, працю, намагаюся удосконалювати за допомогою тих же танців, участі в шоу-балетах, показів мод. До речі, це допомагає мені вільно триматися на сцені.

— Чи не обтяжливо вам бути красунею? І як ставляться до цього друзі, насамперед, юнаки?

— Не обтяжливо. Як і будь-якій дівчині, жінці, мені приємна увага до себе. Щодо друзів, у тому числі хлопців, то вони тільки радіють моїм успіхам, а ж ніколи цим не жують.

Що ж, чарівні наші леді, бажано, щоб у новому році ваш легіон побирав не тільки на ФАМІ, а й в усьому інституті, місті, країні — може й справді ваша краса та чарівність затьмарить смуток, різні негаразди і світ людей стане кращим та добрішим.

Л. НОВІНСЬКИЙ.

На знімку: «супер-леді Вінниця-91», студентка 3-го курсу ФАМІ Наталія Плішевська.

СЕНСАЦІЯ ЧИ ВИГАДКА.

Знайшли пекло...

Багатотиражна газета «Нафтовик Башкирії» стала найпопулярнішим виданням тижня в республіці після того, як надрукувала вміщену в «Комсомольці» «Удмурті» замітку з фізичного часопиту «Амменустастія» — «Ми буримо через ворота пекла» (автор Стен Міллер, переклад В. Краюшкіна). Вчені, які пробрили свердловину глибиною 9 миль (14,4 кілометра) для вивчення руху масивних плит під поверхню землі, заявляють, що вони знайшли

ЯК У БРАЗИЛІЇ

В бразильському місті Сан-Пауло багато років підтримується щорічний забіг на 12 кілометрів. Учасники стартують в старому році, а фінішують в Новому.

З 1982 року ця традиція завелася і в нашому інституті. Пам'ятаю, як 16 ентузіастів зібралися в холодному сарайчику, що слугував тоді складом для спортивних інвентарів. Серед першопрохідців були викладачі та співробітники І. Б. Матвеев, Г. А. Бушмич, Л. І. Скрипник, Р. І. Кутков, Л. М. Ігнатов. Приєдналося до нас також декілька представників «Терміналу» та «Маяна».

Починаючи сподобалося, і за минуле десятиліття в пробігу щоразу брали участь не менше 80 любителів. Нічні кроси припали до серця і юним спортсменам, які почали виходити на старт разом з батьками. З іншого боку тут для них є ще одна приємність — Дід Мороз і Снігуронька вручають їм подарунки.

Свого часу в новорічному забігу стартували Сашко та Аннушка Афонин з батьками Анато-

лієм Степановичем та Світланою Борисівною, по тому стали займатися в секціях: Сашко — легкої атлетики, Аня — радіотелеграфного спорту. Нипішнього року, закінчивши школу з золотою медаллю, Сашко вступив до ВПІ.

Активно допомагає в проведенні новорічного свята кафедра фізвиховання, профком, рада народних депутатів Ленінського району. Костюмами забезпечує клуб інституту, ялинкою — відділ поставлення.

Шановні друзі! Запрошуємо вас знову на традиційне спортивне свято «Здрастуй, Новий рік!», яке відбудеться на стадіоні «Олімп» 31 грудня. Чекаємо вас о 23 годині в спортивному корпусі кафедри фізвиховання. Дистанція: 1991 метр в Старому і 1992 метри в Новому році. Отже, всього 3983 метри. Ви їх можете пробігти або пройти пішки.

За дорученням голови спілки любителів оздоровчого бігу та ходьби «Ювентус» В. Олійника Дід Мороз і Снігуронька.

Ансамбль сучасного балетного танцю — один з найстаріших творчих колективів Інститутської художньої самодіяльності. В 1987 році він успішно виступив на другому Всесоюзному фестивалі народної творчості і здобув диплом лауреата.

На знімку: учасники ансамблю — студенти ФАМ Олена Магдич і Олег Хібовський.

ДЮЖИНА ЛИСИХ

Всю ніч віяло, наче яка нечиста сила розв'язала повні лантухи білого пір'я та й заходила витрушувати їх на село.

— Засипле по вуха, — сказали бабуня, але не стурбовано, а радо.

— Січень Васильович прийшов, — так само радісно озвалися мама.

— А чого не Іванович?

— Бо першого січня, синку, Васильович.

— А чого не Іванів?

— Так у народі повелося...

По часі двір закидало до колін м'яким і холодним, що не в'язалося у сніжки і не згоралося в баби. А перед обідом вулиця виповнилася малиновим дзвоном — їхали веселі сани, запряжені трьома білими кіньми. Коні — в червоних і блакитних биндах, у гриві заплетено зелені стрічки, над середнім конем — дуга в мідних дзвіночках, а на санях — Дід Мороз. Борода в нього довга, біла, плекана, брови — густі й широкі, а обличчя червоне-червоне, наче його натирали снігом. Батечку мій! — такого я ще не бачив.

Двері трохи з петель не злетіли: «Мамо! Справданий Дід Мороз!».

А він уже й сам входить до хати і з подивом бачу, що він дуже схожий на дядька Мартина — нашого бригадира. Дід Мороз переступає порога, перекладає коштура з руки в руку, запускає правицю в глибоку кишеню кожуха і широким помахом руки розкидає зерно — на долівку, стіни, на нас.

«Сію, вію, посіваю, з Новим роком поздоровляю. Посіваю вас житом, щоб довго вам жити. Сиплю вам просо, щоб не вшали носа. Розсипаю пшеницю яру, щоб горя не знали. Сійся-родися, жито-пшениця, всяка пашниця! На щастя, на радість, на здоров'я, на Новий рік, щоб вам жилося краще, як торік. Щоб коноплі росли до стелі, а льон по коліна, щоб вас ніколи ніщо не боліло»...

Мама з бабунею витирають очі ріжками фартурів, дід Мiron, що править кінцями і носить за дядьком Мартином мішка з гостинцями, виймає звідти щось загорнуте в червону матерію, дядько Мартин кладе аузол на стола, розв'язує, а там — білий калач, печиво, яблука, горіхи, пляшка вина.

— Це вам, Меланко і Марфо, від правління колгоспу за ударну працю. Небагато, але від серця. Хай вам добре ведеться в Новому році! Хай корова доїться сметаною, а цідиться маслом! Хай жито росте, як очерет, квасоля — як бараболя, а кукурудза — до чорногуза.

Мама й бабуня знову плачуть, бо їм нечасто говорять такі слова. Навіть дядько Мартин заше не має часу, все кудись біжить і лається з молодіцями. А сьогодні в нього такі теплі очі, що коло них можна грітися, як біля багаття.

— Мартині! Мironі! — кажуть бабуня. — Спасибі вам на цій мові. Гарне слово ще гарніше при хлібі й питві. Не цурайтесь, сядьте до стола.

Дядько Мартин церемониться:

— Тітко Меланко! Ще півсела об'їхати. Як причащатимусь у кожній хаті... Але характер сьогодні у дядька Мартина, либонь,

гливкенький, а «форма» Діда Мороза зобов'язує пом'якшити бригадирську душу, і він рішуче махає рукою:

— Сідайте, діду Мironі!

Пообідати все одно треба.

Не роздзягаючись, вони сідають до стола. І тут помічаю, що борода в Діда Мороза таки не волоссяна, а з білих пачісок, брови наклеєні, а щоки підфарбовані. Коноплянка заважає і лізе в миску. Мама кажуть, що треба було б зняти її, бо, ай, при обіді, але дядькові Мартину страшно знімати шапку — завключом і бібліотекарка прив'язали під нею ті шнурки й мотузки, що тримають весь марафет.

Перекинули по одній чарці, по другій, а за вікнами тим часом помаленьку втихла заметіль. Рівно й гладенько лежав сніг на землі, вибілили чорну хмизяну порубу над городом, уклався красивими білими шалівками на тині.

Дядько Мартин і дід Мiron, згорнувши по цигарці, присунулися до припічка і задиміли в комині.

— Чуєш? — підморгнули мені шельмувати очі з-під наклеєних брів. — А домовика ти бачив?

— Бачив. Сьогодні кігтями подер нашу мітелку на цундря.

— Кха-кха-кха, — похлинувся димом дядько Мартин. — Ні, голубе, ти його ще не бачив. Знаєш — домовик тільки народжується в січні. Почнетесь рік з хорошої роботи, то й домовик хороший, а почнетесь з поганого діла, то він буде, як чорт, хвостатий та ще з свинячим рилом і ратицями.

— А на всенську бригаду домовик є?

— Є, — засміявся дід Мiron, — Мартином звати.

— Кха-кха-кха, — знову ковтував диму дядько Мартин. — Щоб тобі добро було, як насмішив. Нема такого домовика, та якщо січень із снігом, то літо — з хлібом. Це вже точно. Я знаю.

— А якщо з морозом?

— Якщо з морозом? — прискакивав дядько Мартин веселе око. — Тоді згадай дванадцять лисих, яких знаєш у своєму селі і мороз перепадеться.

— Серйозно?

— Хрест святий! Ну, господи, спасибі за хліб, що був солодкий, за сіль — що солоня, за чарку — що легкого пішла. З Новим Роком, з новим здоров'ям!

Дядько Мартин говорив щось і далі приємне і гарне, але я не чув, бо вже гарячково лічив усіх лисих нашого села. Мама й бабуня йшли за гостями, дякували їм, і я теж йшов, але лисих назбиралося тільки одинадцять — хоч ти вбийся.

— Ну, орле, давай руку, — дядько Мартин хотів, либонь, повернутись, але ваялки його, биті й негнучкі, посковзнулися на слизькому суглобові стежках і він гепнувся в сніг.

— Ой, боже, — співчутливо сплеснули руками мама й бабуня, а я аж присів на разі, але не з переляку, а з сміху. — Дядькова шапка звалилася і тільки тепер я згадав, що наш бригадир лисий, як бубон. Той дванадцятий лисий, якого мені так не вистачало для дюжини.

А сніг уже робився синім. На верхівці ясена за причілкою хати сиділи серйозні, надуті ворони, горобці мовчки заривалися в стріху. Це була вірна ознака, що мороз нинішній припече, як навіжений.

В. ІВЧЕНКО.

Без масла, зате з гумором

Цими днями по Вінницькому радіо чільний працівник правоохоронних органів давав поради, як жінкам рятуватися від злодіїв, які ввечорами полюють за хутровими шапками, сумочками тощо.

Оскільки міліція вже не в змозі протистояти цьому, то потерпілим слід вжити інших на допомогу вигуків: «Караул, горить!».

Чому «горить»? А тому, що «грабують» вже не справляє враження, тепер усі грабують і кому не ліньки — злодії, рецидивисти, кооператори, держави.

А нам здається, що й «горить» не дасть ефекту. Краще гукнути: «Караул, дають ковбасу!». Гарантуємо, що за мить на місце події збіжиться пів-Вінниці.

Ще донедавна в мага-

зинах, де відпускали святкові пайки учасникам Великої Вітчизняної війни, можна було на пальцях перерахувати відвідувачів. Через рік вже утворювалися значні черги, а ще через рік вони стали більшими, ніж колони полонених вояк, що проходили по Москві. І всі з посвідченнями: старий і малий.

Висновок експерта: ми не ще кілька років і в нашій країні таким чином буде відновлено кількісний особовий склад Радянської Армії, який брав участь у Великій Вітчизняній війні і ми зможемо знову громити заклятих фашистів.

Увага, увага! Починаємо репортаж із змагань з бігу з підскоками. На першій біговій доріжці чемпіон Макодьозба, на дру-

гій ще один а, на третій, четвертій, п'ятій... мовбранці спорттовариства «лібералізація цін» лани Ковбаса, М'ясо, Яйце та інші.

Вже на перших метрах вперед виривається Ковбаса, яка кілька разів підскакує в ціні, відривається від землі і пропадає в захмарних далях разом з шматками яловичини і субпродуктами. Де вони будуть завтра, і всевишній не скаже.

Ця подія ще більше розпалила спортивні пристрасті. Чемпіон Макодьозба схопив жердину і теж хотів високо скочити, але оскільки перед змаганням він мало з'їв каші ще й без масла, якого тепер вдень з вогнем не знайдеш, зазнав фіаско, впав і потрапив в реанімацію.

А ось, його величність кураче Яйце, чедало сплюнувши, так підско-

чило увись, що вже стало штучним супутником Землі. З нього вилупилася курка і літає собі спокійно на недосяжній висоті.

Тепер, щоб усе це повернути назад людям, доведеться, мабуть, спорядити на навколосемну орбіту спеціальну продовольчу експедицію.

Записав К. СТИЛЬЧИК.

ФОТОУСМІШКИ

- ★ ПРИВІТ ВІД НЕПТУНА.
- ★ ЛЮБЛЮ ЗНИМАТИСЯ У ФАС.
- ★ МЕРТВА ДУША.